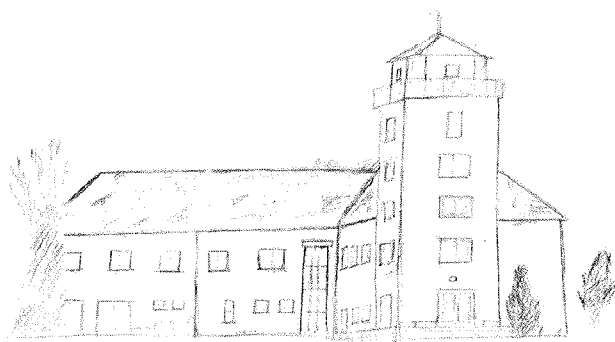
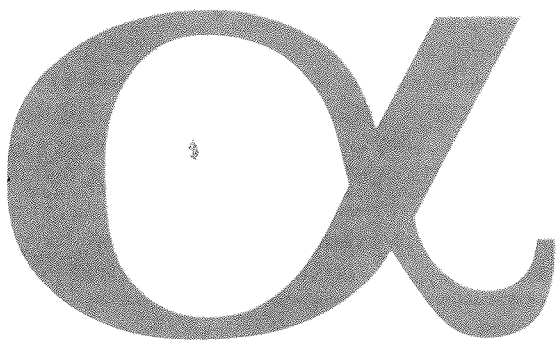

VII. ÉVFOLYAM III. SZÁM *ALFA, A SZENTENDREI REFORMÁTUS GIMNÁZIUM LAPJA* 2006. MÁJUS

Ballagás

Kedves ballagó Tizenkettedikesek!

Érdekes ünnep ez a mai: egyszerre szomorú és vidám. Ti is hol sírtok hol nevettek. Az egyik percben arra gondoltok, hogy mával lezárul életek egy szép korszaka, itt kell hagyni a megszokott környezetet, a barátokat és ez fájdalommal tölt el benneteket. Aztán eszetekbe jut, hogy egyetemisták, főiskolások lesztek, dolgozni fogtok, sok szép élmény vár rátok és máris felderül az arcotok. Bevalljuk, így vagyunk ezzel mi is tanáraitok. Megszerettünk benneteket a négy év alatt, hiányozni fogtok, ha elmegyünk az osztálytermetek előtt és ti már nem ültök ott a padokban. Hiányozni fog a szép éneklések a hétfő reggeli áhítatokon, a nevetések a folyosókon. Ugyanakkor büszkék vagyunk, hogy értelmes, felnőtt emberek lettek belőletek, biztosak vagyunk abban, hogy jól megálljátok majd a helyeteket, bárhova is kerültek.

A tarisznyátokba beletettük az iskola színes üvegablakának a képét, rajta egy bibliai Igével. Én útravalóul emellé abból a másik könyvből szeretnék egy pár gondolatot adni, amit az itt eltöltött négy év alatt minden tanítási nap elején elővettetek, elővettünk: a református énekeskönyvből. Sok éneket megtanultatok belőle, közel 150-et. Nemrégiben énekeltek azt, amiből az első idézetet hozom:

"Ó bárha lángod fellobogna, S ébredne föl sok nemzet fényinél.

Ó bár sok szolgáló sarlót fogva, aratna, míg nem leborul az éj.

Urunk, e roppant ért vetésre nézz, A munka sok, a munkás oly kevés."

Ebben a rövid pár mondatban minden benne van, amit négy év alatt

nektek itt meg szerettünk volna tanítani. Nektek, akik egy egyházi iskola diákjai voltatok, lámpásként kell tovább világítanotok, hogy mások is felébredjenek, lássanak a fényeteknél. Meg kell ragadni a sarlót és aratni kell, tanulni és aztán dolgozni azért a hazáért, amelyben születetek, éltek és amit akkor sem hagyhatok itt, ha másuttól zöldebbnek látszik a vetés. A munka sok, rengeteg, a becsületes munkás pedig, aki nem csal, lop, hazudik, nagyon kevés. Szükség van rátok, a gyerekeitekre és azok gyerekeire, akik majd vállaira veszik az országot. Erre a feladatra próbáltunk meg felkészíteni benneteket az itt eltöltött idő alatt, ezt szolgálta közvetlenül és közvetve minden.

Ezért követeltük meg a becsületes felkészülést minden napra, a pontosságot, az őszinte szót, az önuralmat beszédben, külső megjelenésben, egymáshoz való viszonyulásban, a tisztaságot a környezetetekben és gondolataitokban. Most, hogy felnőttek lettetek, elérkezett az ideje, hogy mindezt a mi állandó ellenőrzésünk nélkül a mindennapokban továbbra is megvalósítsátok. Csak így tudtok a rátok bízott feladatnak megfelelni, hogy lámpások legyetek a körülöttek uralkodó sötétségben.

A másik mai útravaló gondolat is egy énekből származik:

"Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős

Hordjuk, emeljük önként, kin gyöngesége győz.

Tartsunk jól össze hát, Tudjunk utolsók lenni

A bajt vállunkra venni E földi életen át."

Ehhez sem kell sok magyarázatot fűznöm, mert ez is a mindennapjaink summázata. Azalatt a négy év alatt, amit közöttünk töltötetek, megduplázódott az iskola diákjainak a létszáma. Nem könnyű 10 és 18 éveseknek együtt élni nap mint nap, osztozni sportpályán és mosdókon, termeken és folyosókon. Sok mindenre büszke vagyok a gimnáziumban, de ezek közül szinte az első helyen az áll, hogy szerettetek egymást. Még soha nem láttam, hogy egy nagy bántott, felrúgott volna egy kicsit, de azt már láttam számtalanszor, hogy felemelte, meghallgatta, emberszámba vette. A mai nappal ezen a területen is befejeződött a nevelésetek: erősek vagytok és észre kell vennetek magatok körül a gyen-

gékét, anélkül, hogy ezentúl bárki megkérne vagy figyelmeztetne rá benneteket. A testileg gyengéket, akik fizikai segítségre szorulnak, az anyagilag gyengéket, akiket támogatnotok kell, a lelkiileg gyengéket, akik letérőben vannak a keskeny útról. Össze kell tartanotok, nem egymással, hiszen szeptembertől mindenki másfelé megy, hanem meg kell keresnetek azokat, akik hasonlóan gondolkodnak és éreznek, mint ti és azokkal. Vállatokra kell venni a terheket, a feladatokat, amiket az Úr Isten rátok bíz: családot, hivatást, gyülekezetet és vinni becsülettel, mert

nak tűnt ez a pillanat, és mi el sem tudjuk képzelni, hogy a helyetek ezentúl üresen marad.

Ti már a negyedik ballagó osztály vagytok iskolánk történetében, mégsem mondhatjuk, hogy gyakorlatunk van a búcsúztatásban, hiszen mindegyik osztály más okból állt és áll a mai napig közel a szívünkhöz. Mindannyian értékes emberek vagytok, büszkén és szeretettel fogunk rátok emlékezni. Például Dúcz Erzsébetre, az énekes-táncos jeles tanulóra, Gombos Klára hangjára és művészi fuvolajátékára, Szabó Miklósról, hajdani sportminiszterünkre,

Szávai Csabára, a Godspell fenegyerekére, a versmondó Kasza Noémire és Wahr Flórára, Csuha Eszter sportteljesítményeire, a szinte csak a ti osztályotokból álló énekkarra, hogy csak néhányat említsünk. De általában hiányozni fog hangotok a zsoltáréneklésből, lelkes csapatotok az iskolai focibajnokságról, vidámságotok a folyo-

tokra. Legyetek bátrak és erősek! Reméljük, hogy a bennetek élő hittel, és azzal a tudással és emberséggel, amit sikerült elsajátítanotok, megbirkóztok minden nehézséggel. Kívánjuk, hogy a legküzdelmesebb időszakokban is vegyétek észre a szépet és a jót, érezzétek az Úr Jézus gondoskodó szeretetét, találjátok szerető és megtartó közösségekre. Jusszon eszetekbe, hogy mi nem felejtünk és visszavárunk Titeket, bízzunk bennetek, és veletek örülünk majd minden sikereteknek.

Fogadjátok szeretettel a búcsúzás jelképeit: a sárga rózsát és a tarisznyát. Sok sikert kívánunk nektek!

Elmondta Földi Nikolett 11.b.

"Bár zord a harc, megéri a világ,
Ha az ember az marad, ami volt:
Nemes, küzdő, szabadlelkű diák."

Kedves Hölgyeim és Uraim, Tisztelt Igazgatónő, Tanáraink, drága Szüleink!

Mind az elmúlt négy évet, mind a mostanában zajló napokat, mind pedig az elkövetkezendő életünket magába foglalja ez az Ady Endrétől származó néhány sor. Múltat, jelent és jövőt.

Talán mindenki számára egyértelmű a válasz arra a kérdésre, hogy miről is szólt számunkra az elmúlt négy esztendő. Természetesen tanulásról, aztán versenyekről, kirándulásokról és persze barátságokról is. De mégsem ennyire egyértelmű ez a kérdés. Hiányzik még valami, valami ami túlmutat ezen a világon, ami nem e világi: és ez a valami a mi lelünk.

Gyermek-lélekkel jöttünk ebbe az iskolába, és most itt állunk készen. Persze jelenünkben az érettségi közeledtével most talán fontosabb a tudás, amit magunkra szedtünk, a tárgyi tudás. De ez csak az alap. A lényeg, ami a legfontosabb, az a mi lelünk.

Arra nevelték minket az iskolában, hogy legyünk szabadlelkűek. Küzdjünk egész életünkben, és igenis, ha

ezért születettetek erre a világra.

Tudom, hogy a pehelykönnyű tarisznya most egyszerre nehéz lett, hogy ezeket gondolatokat beleraktam. De nem aggódom értetek, mert tudom, hogy megedződtek a négy év alatt. El fogjátok bírni. Ma még nyugodtan sírjatok az elmúlt gyerekkor fölött, de aztán emeljétek fel a fejéteket és fogjatok hozzá a munkához, mert Magyarországnak szüksége van becsületes magyar keresztyén emberekre. Rátok. Isten adjon erőt Nektek a feladatok elhordozásához.

Dr. P. Tóth Béláné

Kedves Ballagók!

Köszöntünk Benneteket ezen a szép májusi napon, utoljára így, együtt, egyenruhában a templomunk padjaiban. Amikor az első évnyitón vagy az első hétfő reggeli áhítaton ültetek itt, bizonyára nagyon távoli-

sókról.

Ez a nap végét jelenti a középiskolás éveknél.

Ti 29-en együtt neveltetek, sírtatok, örültetek és mérgelődtek. Ha nem is könnyen, de közösséggé váltatok, az együtt töltött évek során egy csapat lettetek, megtanultátok becsülni a barátság, az együvé tartozás erejét. Iskolánkban tudásotok gyarapodhatott, hitetek elmélyülhetett, növekedhettek emberségben és magyarságban. Reméljük tarisznyátok megtelt minden fontos útra-valóval.

Szüleitek szerető gondoskodással vettek körül Benneteket, tanáraitok odafigyeltek rátok és segítettek. Jó helyen voltatok. Reméljük, ti is így érzitek.

De ez a mai nap nemcsak vég, hanem valaminek a kezdete is. Leérettségiztek, és ezután már Ti irányítjátok az életeteket, a Ti kezetekben van a jövőtök. Ez bizonyára egyszerűre félelmetes és nagyszerű számo-

lehet és ha kell, legyünk nemesek. Legyünk nemes szívek.

Arra tanítottak minket, hogy őrizzük meg hagyományainkat, hogy tiszteljük és védjük meg régi, de bevált értékeinket. Ezt az elvet nevezik ma konzervativizmusnak.

Arra tanítottak, hogy ami új, de jó, azt ne vessük el, hanem használjuk ki minden pozitív oldalát. Ezt régen úgy nevezték, hogy liberalizmus.

Konzervativizmus és liberalizmus. E kettő együtt alkot egészet, de semmit sem ér, ha nincs mögötte a mindent átfogó eszme: a keresztyénség. Ez az, amit itt tanítottak nekünk: el-

fogadni és befogadni Krisztust. Jól emlékszünk a korán reggel tartott áhítatokra, ahol tanáraink csupán egy állapottól próbáltak megvédeni bennünket: a hitetlenségtől. Ugyan- is valódi hit nélkül az élet kong az ürességtől.

Ezekkel az eszmékkel töltötték tele lelkünket, amivel előkészítettek minket a jövő megpróbáltatásaira.

Ezért szeretnénk megköszönni Mária tanárnőnek sokéves fáradozását. Igazgató-nőnek és Nagytiszteletű Úrnak, hogy egyáltalán esélyünk volt ebben az iskolában tanulni és nevelkedni. Továbbá köszönetet mondunk szüleinknek

is, akik nem csupán az elmúlt négy évben, hanem egész életünkben mellettünk álltak, és mindig ott voltak, ahol éppen szükségünk volt rájuk.

Ez a múlt és a jelen.

Bizony sokan gondoljuk úgy, hogy a jövőnk még ködbe burkolódik előttünk. Nem látjuk, hogy mi vár

ránk az életben, hogy egyáltalán a számunkra kijelölt úton haladunk-e. Nem tudjuk. De egyben bizonyosak vagyunk: olyannak kell maradnunk, amilyenre itt formáltak minket. Kötelességünk küzdeni az életben, kötelességünk dolgozni, és hinnünk kell Krisztusban. Ez az az út, amely biztosan nem téves.

Azonban most, hogy kikerülünk az Életbe, rengeteg hatás ér majd minket. Olyan hatások, amelyek megpróbálják lerombolni mindazt, amivel itt négy év alatt megtöltekünk. Megpróbálják elvenni hitünket, szabadságvágyunkat, a jó utáni törekvéseinket. Ma ilyen a világ. Éppen ezért fontos, hogy mi álljuk a sarat, igenis harcoljunk Istenért, a hazáért, a családjunkért és minden értékörző eszméért. Ez mindannyiunknak a feladata.

Mi, a 12. osztály itt vagyunk, és ígéretet teszünk, hogy küzdeni fogunk erőnk szerint a legnemesbékért.

"Bár zord a harc, megéri a világ, ha az ember az marad, ami volt: nemes, küzdő, szabadlelkű diák."

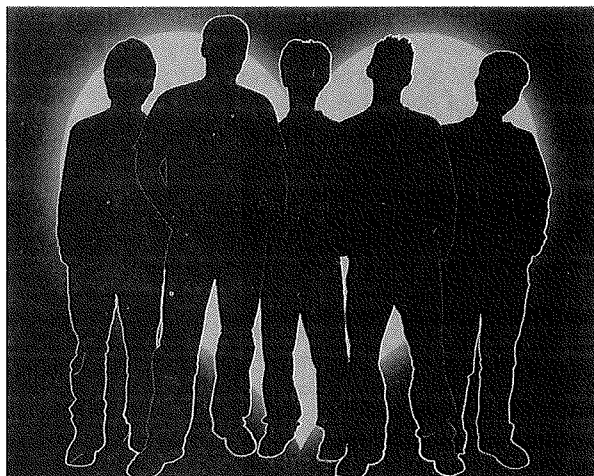
Szabó Miklós 12.a

TC & the heartbreakers

Ez az ötlet egy kedves tanárunk, Veszélka tanár úr fejéből pattant ki. Az ötlet lényege, hogy legyen egy együttese az iskolának és a tanár úr is szeretne volna kihasználni zenei tudását. Arról nem is beszélve, hogy minket is lekössön valami értelmessé, ugyanis a magam nevében beszélve én hiperaktív vagyok...

Eleinte nagyon izgatott, hogy milyen lesz az együttes. Amikor először mentünk próbálni a tanár úr lakására, akkor csak Tomi és tanár úr voltak rajtam kívül. Tomi kongázott még akkor, de azóta már dobos játszik. Balázs- ismertebb néven Potter- még nem jött próbá-

ra, István- Steeve- nek pedig még nem volt meg a basszus gitárja. Bevallom, sokáig féltem attól, hogy Tomi hogy fog nagy dobos játszani, és

TC & the heartbreakers

hogy István hogy fog basszus gitározni, ugyanis most játszik először. Kellemesen csalódtam. István nagyon jól játszik és Tomi is fergeteges az én véleményem szerint.

A név, az hogy "TC & the heartbreakers" sokak számára talán vicces.

A koncert fél év próba eredménye. Nagyon vártuk. Március 24- én volt a bemutatkozásunk, épp amikor elmentek a németek. A koncerten a hangtechnika volt az egyetlen probléma, amit azóta már megoldottunk. Úgy vettük észre, hogy sokak élvezték a játékunkat és sokan is voltak.

Szeretnénk rendszeresen koncertezni, egyszer a kisebbeknek és egyszer a nagyobbaknak.

Bartha Mátyás 8.a

Erdélyi kirándulás

Ebben az évben az osztályunk – mint ahogy ez az iskolában a 11-es osztályoknál szokásos – Erdélyben járt. Nagy örömünkre szolgált ez az utazás, hisz amellet, hogy öt napot töltöttünk el az osztálykirándulás keretében, összebarátkozhattunk a helyi fiatalokkal is. Bár az időjárás nem engedte, hogy sok tervezett, csodálatos helyszínt megtekintsünk, mégis sok szép élménnyel lettünk gazdagabbak.

Első napunkat Lázár Edina szülővárosában, Kolozsvárott töltöttük, ahol Edina vezetett minket körbe. Megnéztük Európa egyik legnevesebb és legszebb temetőjét, ahol több magyar híresség is nyugszik, így Szenczi Molnár Albert, Reményik Sándor és Koós Károly. Természetesen készítettünk egy csoportképet a Mátyás király szoborcsoporthoz is.

Vacsora után belekóstoltunk a város esti életébe, majd egy diákszállóban tértünk nyugovóra.

Másnap útnak indultunk iskolánk testvérvárosa, Kézdivásárhely felé. Útközben azonban meg-megálltunk néhány szép helyszínen, így Tordán megnéztük a hatalmas és gyógyító hatású só-barlangot, mely méreteivel mindenkit ámulatba ejtett. Marosvásárhelyen a kultúrpalota megtekintése után megcsodáltuk magát a gyönyörű várost, Ferenczi Alpár tanár úr az az osztályfőnök helyettesünk szülőföldjét. Estére végre megérkeztünk "Kézdi"-re ahol a diákok már nagy izgalommal és szeretettel vártak. Azon kívül, hogy segítettek a nagy táskákat felpakolni, még esti programot is szerveztek nekünk, ahol megismerkedhettünk egymással, és jó barátságokat köthettünk. A

kontaktus velük folyamatos volt, egy-egy napon el is jöttek velünk kirándulni és egyik nap együtt buliztunk az iskolában.

Az osztálykirándulás csúcspontja a Brasso melletti Poiana-n való szánkózás volt. A helyben bérelt szánkókkal sokat csúsztunk, a derékig érő hóban hógolyóztunk és játszottunk. És bár teljesen átáztunk, megérte az élményért. És nem melleleg megtanultunk egy román szót, melyet annak a férfinak mondtunk, akitől a szánkókat béreltünk: Köszönöm. Csurom vizesen még ellátogatunk Brasso-ba, ami úgyszintén gyönyörű város.

Megtekintettük Kézdivásárhely két múzeumát is, amiből én a babagyűjteményt emelném ki, de természetesen a környéket is körbejártuk. Eljutottunk

Csernáton falumúzeumába, ahol sok érdekes és izgalmas dolgot láttunk és Bálványosra, ahol kengázós, bugyborékoló medencéket találtunk. Bár nem merészkedtünk bele, ám nyáron gyakoriak erre a turisták, hisz a víz alkalmas a reumás betegségek kezelésére. Persze itt sem maradt el a hógolyózás, amiből ezúttal tanárainkat sem hagytuk ki.

Az utolsó napon nagy megtiszteltetés ért bennünket, hisz részt vehettünk a városi március 15-i ünnepségen, ami nagyon szép és felemelő volt. Azonban már aznap délután indulnunk kellett haza, hisz az út tizennégy órás volt és ezúttal egyben kellett kibírni az utazás viszontagságait. Éjfélre haza is értünk és mindenki fáradtan, de boldogan tért nyugovóra.

Összességében nagyon jól sikerült ez a kirándulás, mindenki jól érezte magát, ami azért is fontos, mert valószínűleg ez volt az utolsó osztálykirándulásunk. A kiránduláson készült több mint 1000 kép közül szeretnénk kiállítani a legjobbakat az Áprily teremben, hogy mindenki megtekinthesse.

Szalontai Anna 11.a

2006. március 15. Kézdivásárhely
Tisztelt Ünneplő Egybegyűlte, Kedves Barátaink!

Hosszú telünk van. A szürkeség, a hideg rátelepedett a lelkünkre, és ilyenkor alig várjuk, hogy hosszabbodjanak a nappalok, melegedjen az idő, megszabadulhassunk bundától, sapkától. Aztán egyszer csak napsütésre és madárdalra ébredünk. Mélyet lélegzünk a friss, életszagú levegőből, és színesedni kezd körülöttünk a világ...

Tavaszi! Varázslatos szó: ifjúság, megújulás, lendület, hit és remény. Ilyen volt a reformkor is: népünk tavasza. Nagyszerű, kivételes időszak. Az abszolút, zsarnoki uralom, az idegen birodalom belüli alávetett, tartományi helyzet hosszú tele után tavasz teremődött lelkemelő szándékok, áldozatos cselekedetek következtében.

A jobb, vállalhatóbb jövő érdekében akkor egyesülni tudott a nemzet. Arisztokrata és jobbágy, idősödő és fiatal, írástudatlan és értelmiségi egyet akart: erős, egységes, önálló nemzetállamot! Nagy lelkek, szellemóriások álltak az ügy szolgálatába: Széchenyi István, Wesselényi Miklós, Kossuth Lajos, Deák Ferenc, Kölcsey Ferenc és országgyűlési követek százai, művészek és értelmiségiek. Mindenki abban szolgált, amiben a leghetőségesebb volt: programok születtek a politikai rendszer, a társadalmi rétegződés, a gazdaság, a bíraskodás, a kulturális élet megreformálására. Érdekegyesítés, jogegyenlőség, népképviselő, demokrácia, a szólás szabadsága... Micsoda nagyszerű eszmék! Kölcseyvel mondhatjuk: "Jelszavaink valának: Haza és haladás!" A tét óriási volt: "Egy jobb kor, mely után buzgó imádság epedez százezrek ajakán" vagy a "nagyszerű halál", hol a sírban egy "nemzet sülyed el". A kor gondolkodói megtettek mindent, hogy elűzzék a nemzethalál vízióját. Különbözhetek eszközökben, módszerekben a megvalósítást illetően, de a céljuk közös volt, amelyért mindannyian készek voltak áldozatot hozni. Ez tette naggyá ezt a nemzedéket, ünnepi korrá a reformkort.

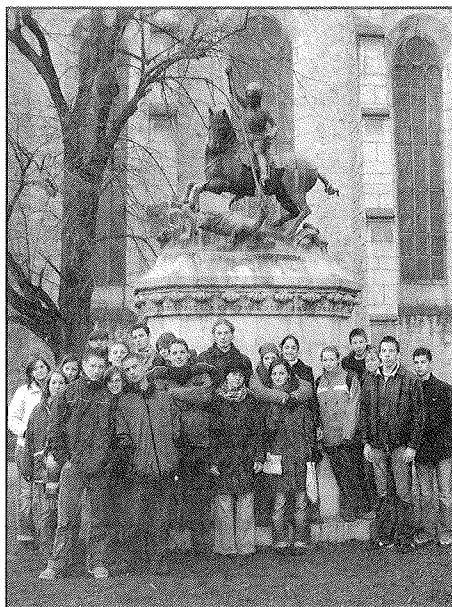
A jég és hó olvadni kezdett, az új élet csírái megjelentek, de a fellelkesült magyarságnak már nem volt elég a lassú, törvényes reformok eredménye, többet akartak alkudozó tárgyalásoknál. "Petőfi nem alkuszik!" – mint tudjuk, és vele együtt a "nép nevében" beszélő Táncsics

Mihály sem. Egyre radikálisabb programok, szervezetek születtek, és a "márciusi ifjak", az Országgyűlési Ifjak utódai már nem féltek és nem féltették magukat. Vakmerő hitük és lelkesedésük forradalomba vitte az országot 1848. március 15-én. – és nem utójára akkor, hisz fiataljaink mintegy 100 évvel később ismét forradalmat robbantottak ki 1956-ban, melynek éppen idén ünnepeljük 50. évfordulóját –

Ha a reformkor kivételes időszak volt, akkor március 15. kivételes pillanata a nemzet történetének, melyről Széchenyi így nyilatkozott: "Barátom, csudákat élünk... Én teli vagyok a legszebb reményekkel", és Petőfi Sándor "piros betűs nap"-nak nevezte a nemzet naptárában.

Pedig szürke, esős nap volt, hétköznapi, hasonló a maihoz, de napnál fényesebben világított és melegített a 12 pont, az első szabad sajtótermék, amely a legmélyebb, legnagyobb vágyakat mondta ki úgy, hogy mindenki magáénak érezhette. "Legyen béke, szabadság és egyetértés!" Mindannyian ismerjük a pontokat, Petőfi lángra gyújtó indulóját is, mely a legfontosabb feltételét emeli ki és ismétli az emberi létezésnek: "Esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk!" Hogy is lehetett volna ellenállni ilyen toborzásnak? Nem csoda, hogy rövid idő alatt 20 ezres volt a tömeg, és övék lett egész Pest-Buda. A költő jelentőségét már akkor is látták:

"Petőfi előtt emeljük kalapunkat. Az egyik legnagyobb ember az országnak. Amily varázserőt fejtett ki az izgalom előteremtésében, s áthatott verseivel, szónoklataival mindent, úgy uralkodik most a rend felett." – írták róla 1848. március 17-én. Valóban méltó vezérégyénisége volt ennek a napnak, de nem győzhetett volna elszánt és lelkes követői nélkül. Együtt tudták véghezvinni a csodát, követendő példát teremtve az elkövetkezendő nemzedékeknek.

Alig lehet olyan magyar, bárhol a világon, akinek szíve nem melegszik meg

ezen a napon, s ez újra egyesíthet minket mindennél jobban. Büszkeség, meghatódottság, öröm hat át bennünket, amibe bele kell vegyülnön egy kis önvizsgálat is: méltók vagyunk-e rá? Van-e bennünk hasonló lelkesedés, elszántság, hit és tenni akarás? Tudunk-e akárcsak méltóképpen ünnepelni 158 évvel, 50 évvel forradalmaink után? Ezért, korban és lélekben ifjú barátaim, mienk a felelősség! Ismét március van, tennivaló is akad elég. Vigyük magunkkal az elkövetkező napokra az ünnep lelkesültségét, hogy erőt adhasson ahhoz, amit nekünk kell megtennünk nemzetünk, jövőnk, a magunk érdekében is! Ehhez kívánok mindannyiunknak erőt, kitartást és sok sikert!

Végezetül szeretném megköszönni, hogy együtt ünnepelhetünk, és itt lehetünk Gábor Áron földjén, ahol a harangokból is ágyúk lehettek a szabadság védelmében, Háromszéken, ahol nagy-szerű győzelmeket arattak Gál Sándor ezredes és Tuzson János őrnagy alakulatainak hős katonái, akiknek emlékére ma kopjafát avatunk, itt Erdélyben, ahol hamvait őrzik a "civil őrnagy" Petőfi Sándornak, akinek emlékével lépten-nyomon találkozhattunk utunk során. Hittel reméljük, hogy lesz még alkal-munk együtt ünnepelni!

Köszönöm a figyelmet.

Kun Csabáné Kovalik Judit tanárnő

Vöröskeresztes győzelem

Március 31-én rendezték a területi elsősegélynyújtási versenyt, ahol iskolánkat –

Albert Réka, Bartha Mátyás, Csékö András, Földi Tamás, Mészáros-Vásárhely István – a nyolcadikosok csapata képviselte. Erre a

napra baleseti helyszínné alakul át a Barcsay iskola egy része. A megrendezett balesetekben imitált sérülteket kell ellátni a versenyzőknek. Volt itt áramütés, drog túlada-golás, ájulás. A feladat mindig ugyanaz, a szakszerű segítség megérkezéséig életben tartani a sérültet, vagy az állapotának romlását

kell megakadályozni.

Fontos ilyenkor, hogy veszélyhelyzetben ne essünk pánikba, ismerjük fel jól a helyzetet, tudjuk mit lehet ilyenkor tenni, és ami még nagyon fontos, összehangolt csapat munkát tudunk végezni. Úgy látszik, a mi diákjaink minderre képesek, mert az első helyet szerezték meg. Így mi képviselhetjük a Dunakanyar településeit a megyei versenyen is. Nagyon örültünk, de sokat kell még dolgoznunk, hogy a következő szinten is eredményesen szerepelhessünk.

Még egyszer gratulálok a csapatnak, és eredményes felkészülést kívánok az újabb megmérettetéshez.

Dulai Teréz tanárnő

Ki Mit Tud?

A verseny győztesei

Szóló ének:

- 1.hely Kocsis Réka 11.a
- 2.hely Makray Andrea 10.a - Horváth Réka 11.b

Duett:

- 1.hely Magyar Csenge-Statkiewicz Sonja 9.a
- 2.hely Péntek Dóra-Rózsa Viktória 5.a
- 3.hely Gátfalvi Zsuzsanna 11.b-Istenes Bernadett 12.a

Csoportos éneklés

- 1.hely 9.a lányok

Egy zeneszerző élete:

- 1.hely Török Levente 7.a
- 2.hely Herold Bianka 11.a

Hangszeres szóló:

- 1.hely Török Levente 7.a
- 2.hely Erdős Dóra 7.a
- 3.hely Vörös Anna 11.a
- A legtöbb hangszeren indult: Szigeti Réka 11.c

Hangszeres kettősök:

- 1.hely Veress Réka - Légrádi Zsófia 7.a
- 2.hely György Réka-Valek Kata 8.a

Hangszeres együttesek:

- 1.hely Békefi Team - Móricz Janiék
- 2.hely Varga Klaudia-Sárady Regina-Móricz János 11.c

Idegen nyelvű éneklés:

- 1.hely 5.a - Nyek
- 2.hely 9.b német és vegyes
- 3.hely 9.a francia

Tánc:

- 1.hely 7.a - 5.a
- 2.hely Nyek
- 3.hely 9.a
- Különdíj: Fekete Noémi Nyek - Fazekas Fanni 9.a - Nagy Bianka 7.a - Rózsa Viktória 5.a - Gátfalvi Zsuzsanna 11.b

Koreográfia:

- 1.hely Fazekas Fanni 9.a
- 2.hely Csuha Petra 5.a
- 3.hely Rózsa Viktória 5.a

Angol szépkiertés:

- 1.hely Ígyártó János 7.a
- 2.hely Szóbel Éva Nyek
- 3.hely Szigeti Réka 11.c

Német szépkiertés:

- 1.hely Makray Andrea 10.a
- 2.hely Légrádi Zsófia 7.a - Müller Maxim 9.a

Francia szépkiertés:

- 1.hely Kun Enikő 9.b
- 2.hely Száraz Tímea 9.b
- 3.hely Albert Johanna 9.a - Statkiewicz Sonja 9.a

Digitális fotó:

- 1.hely Dévai Daniella Nyek
- 2.hely Jakab Adrienn 11.c
- 3.hely Kárpáti Petra 9.b
- Különdíj: Belloni Tamara 7.a - Szalontai Anna 11.a - Tolonics Dániel 11.c

Fotó:

- 1.hely Albert Réka 8.a
- 2.hely Apagy Csaba 7.a
- 3.hely Szigeti Réka 11.c - Tolonics Dániel 11.c

Képzőművész:

- 1.hely Jenei Lili 9.b - Gátfalvi Zsuzsanna 11.b
- 2.hely Takácsy Dorka 7.a - Hadházy Anna 11.c
- 3.hely Kun Édua 6.a - Nagy Eszter 11.c

Makettek és modellek:

- 1.hely Takácsy Dorka 7.a
- 2.hely Takácsy Kristóf 5.a

Tarsoly:

- 1.hely Libertiny Dorka 11.a
- 2.hely Tóth Anna 5.a

Ügyes kezek:

- 1.hely Hódosy Luca 12.a - Libertiny Dorka 11.a
- 2.hely Kovács Hajnalka 9.a - Szigeti Réka 11.c

3.hely Gacsályi Karolina 7.a

Legsokoldalúbb alkotók:

- Králik Eszter 10.a - Izsó Ivett 7.a

Foci dekázás:

- 1.hely Billein Balázs Nyek
- 2.hely Kustán Márton 11.b
- 3.hely Stringovits Márton 11.a

Foci célbarúgás:

- 1.hely Tislér András 5.a
- 2.hely Tóth Máté 11.b
- 3.hely Barbarics Péter 11.b

Kosárlabda büntető:

- 1.hely Albert Réka 8.a
- 2.hely Tóth Máté 11.b
- 3.hely Horváth Soma 11.a

Kosárlabda 3 pontos:

- 1.hely Albert Réka 8.a
- 2.hely Stringovits Márton 11.a
- 3.hely Horváth Soma 11.a

Ugrókötel szökdelés:

- 1.hely Sipos Dávid 7.a
- 2.hely Kasza Edina 9.b
- 3.hely Rákóczi Márton 7.a

Ugrókötel gyorsasági:

- 1.hely Várady Zsófia 6.a
- 2.hely Jenei Lili 9.b
- 3.hely Rákóczi Márton 7.a

Földrajzi poszterek:

- 1.hely Cser Anna - Kovács Réka - Török Csenge Nyek
- 2.hely Legeza Fanni Nyek
- 3.hely Magyar Máté 9.b

Gépelés:

- 1.hely Juhász Eszter 11.b
- 2.hely Károlyi László 11.a
- 3.hely Vörös Anna 11.a
- Különdíj: Herpai Éva 7.a

Paint-ben rajzolás (kicsik):

- 1.hely Tóth Anna 5.a
- 2.hely Tislér András 5.a - Kocsis Kinga 5.a
- 3.hely Péntek Dóra 5.a - Herpai Éva 7.a

Paint-ben rajzolás (nagyok):

- 1.hely Kasza Edina 9.b
- 2.hely Králik Eszter 10.a
- 3.hely Balázs Eszter 9.b

Power Point:

- 1.hely Szíjj Lilla 11.c
- 2.hely Heiligermann Zsófia 10.a - Koren Bence 11.c - Magyar Zsombor 11.a - Merza Anna 10.a - Tóth Eszter 9.a

Számítógépes grafika:

- 1.hely Földi Tamás 8.a
- 2.hely Kiss-Máté Csanád 8.a
- 3.hely Moravcsik László 5.a

Helyesírás (kicsik):

- 1.hely Kassai Gyöngyi 8.a
- 2.hely Takácsy Dorka 7.a
- 3.hely Cserekye Nóra 6.a

Helyesírás (nagyok):

- 1.hely Horváth Bálint 11.c
- 2.hely Károlyi László 11.a
- 3.hely Szigeti Réka 11.c

Szavaloverseny:

- 1.hely Rózsa Viktória 5.a
- 2.hely Makray Andra 10.a
- 3.hely Dolgos Anna 10.a

Szép magyar beszéd:

- 1.hely Földi Nikolett 11.b
- 2.hely Vörös Anna 11.a
- 3.hely Kiss Teodóra 5.a

Az osztályok pontversenyének állása:

- 1.hely 7.a
- 2.hely 5.a
- 3.hely 11.a
- Különdíj: 11.c

Így a "Ki mit tud?" vándordíját a 7.a őrizheti egy évig.

Gratulálunk!

Három nyelvvizsga

Három nyelvvizsga? Hogyan történt? Hogy csináltam? Mi segített? Mi a célom a nyelvekkel? - ezekkel a kérdésekkel fordult hozzám Igazgatónő a tavaszi szünet előtt. Tanácstalan lettem, amikor először elolvastam a levelet, hogy hogyan kezdhették hozzá...

Az idegen nyelvekkel már hároméves korom óta szoros kapcsolatban vagyok. Az angollal ismerkedtem meg először, mivel családommal két évet Angliában éltünk. Ez az időszak alapozta meg nyelvtudásomat. Hazaérkezésünk után Anya nem engedte, hogy elfelejtsem, ezért rendszeresen nyelvóráim voltak. Később Apa Angliába költözött, így több mint tíz éve minden évben legalább egyszer kint vagyok. Az anyanyelvi környezet nagyon sokat segített, valamint az is, hogy féltestvéreim angolok, így velük is gyakoroltam a nyelvet az elmúlt években.

Németet az Izbégi Általános Iskolában, latint a gimnáziumban kezdtem el tanulni. A német nyelvtudást hasznosnak tartom. A latin nyelv tanulása során az ókori kultúra és a történetek ragadtak magukkal. Pár évvel ezelőtt még "csak" tanultam a nyelveket. Nem volt velük semmi célom, ugyan néha felderengett bennem a nyelvvizsga lehetősége. Határozott döntéshez 10. osztályban értem, amikor nyelvórákon felmerült ez a kérdés az érettségivel, a jövőnkkel kapcsolatban. Mária tanárnő esélyesnek látta a német középfokú letételét, az angol tanárom pedig az angolét, ezért beleve-

tettem magam a nyelvtanulás tengerébe. Ebben nem csak a "papír" ösztönzött, hanem az is, hogy idegen nyelvek beszélése közelebb visz a határon túli emberekhez, kultúrájukhoz. Jó érzés, hogy képes vagyok más anyanyelvűekkel kapcsolatba lépni. Azt tapasztaltam, hogy a külföldiek már azért hálásak nekünk és kedvesebbek hozzánk, ha saját nyelvükön szólunk hozzájuk. Minden jeget megtör, ha erre képesek vagyunk. A két nyelv-

vizsgának az ötlete idején a latinon még nem is gondolkodtam. Német került először szóba az iskolában, de büszkeségből az angolt akartam előbb megpróbálni. Komoly munkába télt a felkészülés. Sokat tanultam, mind az iskolában, mind külön, de pár hónap erőfeszítés és a vizsga előtti borzalmas stressz megérte a fáradságot. Nagyon örültem az eredményeknek! Ezek a 10. osztályban történtek meg velem.

Nyáron fellelegeztem, ugyan kacérkodtam további nyelvvizsga/ák gondolatával. Aztán év elején Krisztina tanárnő felkeltette bennem a remény sugarát a latin középfokú letételéhez. Bíztam benne, hogy sikerülhet. Így a tanárnő segítségével neki álltam a felkészülésnek. Sok órát elvett a szabadidőmből, de a fáradság ellenére élveztem is, amikor egy érdekesebb részhez érkeztem a történetekben, vagy végre valahára felismertem a nyelvtani szerkezeteket a tesztekben. Olykor a készülés miatt le kellett mondanom kellemesebb elfoglaltságokról, de így utólag örülök, hogy ilyen szilárdan elhatároztam magam.

Céljaim még a nyelvekkel? Nem tagadom, sok elképzelésem van! Ezek közül eddig a legbiztosabb az angol felsőfokú. Majd lehet, hogy a némettel is megpróbálkozom, ha erőm és időm engedi. Ezekután pedig meg szeretnék tanulni franciául és spanyolul. Mindkét nyelv tetszik, de emellett a franciát azért is szeretném, mert Franciaországban nem igazán szólanak meg más nyelven. Engem pedig zavar, hogy nem tudom magam megértetni velük, vagy csak nagyon nehezen.

A többieknek csak azt tanácsolhatom, hogy ne hanyagolják el a nyelveket, mert a mai világban sok hasznuk lehet belőle és számtalan élményt szerezhetnek!

Libertiny Dorottya 11.a

Vendégek Marbach-ból

Marbach egy Stuttgart közelében lévő német kisváros. A két gimnázium között létrejövő diákcsera Schusztter Gergely tanár úr érdeme. A németországi kisvárosból 19 diák érkezett hozzánk, akik egy hetet töltöttek velünk.

Szombat délelőtt érkeztek két kísérő tanárukkal Ferihegyre, ahonnan hazavittük őket. Rengeteg programon vet-

tek részt, például lovagolhattak, a Parlamentbe látogathattak és bejárhatták többek között a Halászbástyát, Visegrádot és a Gellért-hegyet. (Néha a séták egy kicsit túl hosszúra sikeredtek...) A hét nagy részét velük töltöttük, de azért az iskolai órákon is részt vettünk. A kezdeti nehézségek ellenére az idő múlásával jól megértettük egymást.

Az utolsó napon, pénteken az 1956-os forradalomról mutattunk be az Áprily teremben prezentációt, amit a német diákokkal együtt készítettünk.

Mindenki jól érezte magát, jól szórakoztak. Június végén látjuk viszont egymást Marbach-ban, addig is tartjuk a kapcsolatot (és remélem, utána is!)

Palatinus Emese 9.a

Tanári arcképcsarnok

Kiss-Székely tanár úr

Azt hallottuk, hogy egy magas kitüntetést kapott az Akadémián. Szeretettel gratulálunk! Szeretném megkérni, hogy mutassa be nekünk pár szóval ezt a díjat, és azt a meghatározó élményét, ami miatt a tanári pálya mellett döntött!

A Természet Világa folyóirat s a nemzetközi Rotary Klub ösztöndíját a Természet-Tudomány Diákpályázat bírálóbizottságának javaslatára a legjobb felkészítő tanárnak ítélik s átadására a Magyar Tudományos Akadémián kerül sor. A díjat az Akadémia főtákará adja át. A Természet Világa régi neve Természettudományi Közöny volt. Ez a folyóirat a maga 136 évével a világ legrégebbi tudományszerűsítő folyóirata, fél évvel megelőzi a Nature-t is. A díjat minden évben két tanárnak ítélik: egy magyarországi s egy határon túli magyar tanárnak. 1995-től szerepelnek eredményesen diákjaim e pályázaton. A tavalyi évben úgy alakult, hogy három jó dolgozat született, egy első és két harmadik helyezett. Eddig hét diákom hét dolgozata látott nyomdrafestéket. Az idei verseny is lezajlott már, s ezen újra egy első helyezést értünk el a legfontosabb kategóriában, a

tudományos kutatások - elméleti összességek fődíjasa Magyar Zsombor - a "Lovakról - mai szemmel" című dolgozatával.

Családban 14. generációig tudom a pedagógus vonalat végigvezetni. Büszke vagyok rá, hogy őseim közt tisztelhetem azt a Zilahi Sebess őst, aki a Sárospatakról elűzött Kollégium tanáráként Marosvásárhelyre vitte a református kollégium maroknyi diákját s így a nagynevű vásárhelyi Református Kollégium alapítói között tartják számon.

A szép-, déd-, nagyszüleim tanárok tanítók voltak, a szüleim is biológia ta-

nárok voltak. Én viszont kutató biológus szerettem volna lenni. S hogy tanár lettem - a véletlennek köszönhető. Az egyetemen a pedagógia tanárom, akinek erős vitái voltak édesapámmal, még azelőtt jó huszonöt évvel, pedagógiából egy jeggyel kevesebbet adott a pedagógia vizsgán, mint amivel még kutatónak maradhattam volna a kolozsvári tudományegyetemen.

Így lettem középiskolai tanár. Nem én választottam az utat, az út választott engem.

Jelenleg is végzek botanikai és tudománytörténeti kutatásokat, s megjelent dolgozataim is sorakoznak már könyvespolcomon.

Mindig akad egy-két diák, akit komolyabban érdekelnek azok a kutatási témák, amelyek engem is. Olyanok, akiket nem csupán a rácsodálkozás erejéig foglalkoztat a természet. Az ő szellemi rejtekük s az enyém a Kővirág 6 TVSzK. Nem hagyományos szakkör ez. De tagjai eddigelé eredményesek voltak.

Arányi Lajos, a budapesti orvostudományi egyetem körbonctan professzora mondta volt: "Az a jó pedagógus, aki feleslegessé teszi önmagát. Mert magánál külön tanítványokat nevel." Igyekszem.

Köszönjük, további eredményes munkát kívánunk!

Kassai Gyöngyi 8/a

Képek és hangok

Iskolánk énekkara nemrégiben újból a Szépművészeti Múzeumban szerepelt. Mindannyian lelkesen készültünk a fellépésre és hívogattunk kicsiket-nagyokat, hogy minél biztosabban állhassunk színpadra.

Végül szép számban összegyűltünk és próbáltunk keddenként, sőt még a szünetben is. Tíz perces műsort állítottunk össze, ami kánonokból, /F. Schubert: Már olvad ó, a csúnya hó; W. A. Mozart: Téli hangulat / és kétszólamú művekből /Bárdos L.-Weöres S.:Reggel süt a pék; Karai J.- Weöres S.: Tél /állt. Fuvolán kísérte az éneket: Wittner Éva /11.a/ és Veress Réka

/7.a/, Tímár Sára pedig egy szép erdélyi népdalt énekelt.

Délután 5 órakor indultunk az iskolából és mivel a szereplés csak 9-kor kezdődött, bőven volt időnk, hogy próbáljunk és a lehető legjobban felkészüljünk.

A műsorunkat háromszor adtuk elő, három különböző teremben: a Ión-, a Reneszánsz-, és a Barokk teremben. A fellépések közti szünetek vidám beszélgetésekkel teltek. A hangulatot az is oldotta, hogy már az első teremben nagy sikert arattunk, így a következő két teremben magabiztosabban léptünk színpadra.

Igaz, hogy a végére mindenki elfáradt, de úgy gondoljuk, megérte a fáradságot, hiszen nemcsak a vendégek - akik francia orvosok voltak - hanem mi is jól éreztük magunkat.

Éjfélre már itthon is voltunk!

A visszajelzések pozitívak voltak és a jutalom sem maradt el, hiszen fejésként háromezer forinttal gazdagodtunk a szereplés által.

Ezúton biztatunk mindenkit, hogy aki kedvet érez ilyen, és ehhez hasonló szereplésekhez, járjon énekkarra keddenként a 8. órában.

Mészáros Viktória és Fekete Noémi
/NYEK/